

ΧΑΡΗΣ ΚΑΡΑΘΥΜΙΟΣ Ο ΜΕΣΣΙΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΑΙΜΑ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΚΟΜΜΕΝΗ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ.

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Το φεγγάρι έβαφε με ασημένιες λωρίδες την άσφαλο της οδού Σκουφά, στο κέντρο της Αθήνας. Στην άκρη του δρόμου, ο αέρας παράσερνε κάτι τσαλακωμένα κουτάκια μπίρας, προκαλώντας τον μοναδικό θόρυβο που τάραζε τη γαλήνη της νύχτας.

Ο Τζεφ Πάκος καθόταν στο Λ' Εκόλ, στη διασταύρωση Λυκαβηττού και Σκουφά, μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Φορούσε τα μαύρα γυαλιά του και τη σκούρα μπλε καμπαρντίνα που είχε αγοράσει από ένα από τα ακριβότερα καταστήματα επί της οδού Αμερικής πριν από χρόνια. Όχι ότι δεν είχε τη δυνατότητα να αγοράζει και μία την ημέρα –ή και το ίδιο το κατάστημα ακόμα, αν ήθελε–, απλώς αυτό θα απαιτούσε περισσότερα δρομολόγια για τον οικονόμο του, τον Γεράσιμο, ο οποίος είχε αναλάβει τα ψώνια και οτιδήποτε άλλο απαιτούσε την έκθεση του αφεντικού του στο φως του ηλίου. Διότι ο Τζεφ Πάκος έπασχε από φωτοφοβία – την υπερβολική ευαισθησία των οφθαλμών απέναντι στο δυνατό φως. Γι' αυτόν τον λόγο φορούσε διαρκώς γυαλιά ηλίου, ακόμα και το βράδυ – όπως τώρα. Δεν άντεχε, μεταξύ άλλων, το φυσικό φως, αλλά και το μπλε φως

που εκπέμπουν οι ηλεκτρονικές συσκευές, όπως τα κινητά τηλέφωνα και οι οθόνες των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Όπως δεν άντεχε και τους κοντόφθαλμους ανθρώπους, τους εγκλωβισμένους σε κανόνες και «πρέπει». Σαν τον νεαρό που του μιλούσε αυτή τη στιγμή.

«Με συγχωρείτε, κύριε» έκανε ο Έκτορας. «Μ' ακούτε; Μετά τις έξι, λέω, δεν σερβίρουμε καφέ».

Μόνος του, σ' ένα από τα μικρά τραπέζια που εφάπτονταν στην τζαμαρία του Λ' Εκόλ, ο Τζεφ Πάκος διάβαζε το αγαπημένο του βιβλίο – το είχε διαβάσει τόσες φορές που μπορούσε να το απαγγείλει απέξω. Πού και πού, σήκωνε το βλέμμα και παρατηρούσε, καμιά εικοσιπενταριά μέτρα πιο πέρα, τον ιερό ναό του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου, με τον επιβλητικό τρούλο του, που στόλιζε το κέντρο της πόλης από το 1931, τότε που ο πληθυσμός της Αθήνας δεν ξεπερνούσε τις πεντακόσιες χιλιάδες. Τότε που η πλατεία Ομονοίας αποτελούσε τόπο συνάντησης όλων των Αθηναίων· τότε που το Κολωνάκι ήταν γνωστό ως «τα Κατσικάδικα», ένα απ' τα μεγαλύτερα βοσκοτόπια της Αθήνας. Και να που σήμερα στα Κατσικάδικα δεν μπορούσε κανείς να πιει έναν καφέ μετά τις έξι το απόγευμα.

Ο Τζεφ σήκωσε αργά το βλέμμα του στον σερβιτόρο – από κούραση περισσότερο παρά από πρόθεση να δείξει απαξίωση προς τον συνομιλητή του.

«Φραπέ, μέτριο με γάλα» είπε και συνέχισε το διάβασμα.

«Κύριε, σας είπα, δεν... Φραπέ; Σοβαρά τώρα; Ακόμα και να σερβίραμε καφέ, φραπέ θα παίρνατε; Όχι καπουτσίνο ή Αμερικάνο; Φρέντο εσπρέσο έστω!»

«Αν έχω μάθει ένα πράγμα, παιδί μου, τον μισό αιώνα

που βρίσκομαι πάνω σ' αυτόν τον βράχο που περιστρέφεται γύρω από ένα μικρό αστέρι στο απόλυτο κενό, είναι πως όλα γίνονται. Πολλώ δε μάλλον ένας καφές».

Ο Έκτορας έμεινε να τον κοιτάζει απορημένος. *Καλά, είναι τελείως εκτός τόπου και χρόνου ο τύπος*, σκέφτηκε. Φορούσε μαύρα γυαλιά και ζητούσε να πιει καφέ στο κέντρο του Κολωνακίου, στις δέκα και μισή το βράδυ, και μάλιστα φραπέ. Και διάβαζε ένα... τι στα κομμάτια διάβαζε;

«Είναι “Ο Μεσσίας”» είπε ο Τζεφ, απαντώντας στο ερωτηματικό βλέμμα του Έκτορα. «Σπάνιο βιβλίο. Εκδόθηκαν ελάχιστα αντίτυπα».

Σίγουρα, ο τύπος είναι μουρλός, κατέληξε ο σερβιτόρος. Δεν είχε καμία αμφιβολία επ' αυτού, *μεγάλος άντρας να κάθεται μόνος του και να διαβάζει ιστορικά βιβλία. Αξιολύπητο.*

«Θα μου φέρεις τον καφέ μου;» συνέχισε ο Τζεφ. «Η μήπως θες να σου πω για τον πρώτο κυβερνήτη της ελεύθερης πατρίδας μας και τα μεγαλόπνοα σχέδιά του, που κάποιιοι δεν του επέτρεψαν ποτέ να υλοποιήσει;»

«Δεν μ' ενδιαφέρει να μάθω για το παρελθόν, κύριε. Με απασχολεί περισσότερο το παρόν κι η ζωή μου. Όπως κάτουν όλοι, που νοιάζονται για τις δικές τους τις ζωές, αυτές που ζουν στο τώρα, κι όχι για τις ζωές των πεθαμένων. Όσο για τον καφέ, σας είπα ήδη, δεν...»

«Δεν μπορείς ν' απαξιώνεις τον κυβερνήτη!» τον έκοψε ο Τζεφ. «Είσαι βλάσφημος. Και λίγος... πολύ λίγος. Το ήξερες ότι η χώρα μας οφείλει στον Ιωάννη Καποδίστρια αυτό που είναι;»

«Και τι είναι;»

«Σπουδαία! Δυνάμει δηλαδή».

«Εσείς σε άλλη χώρα ζείτε;»

«Εγώ ζω έχοντας στη σκέψη μου ένα κράτος όπως το οραματίστηκε ο Ιωάννης Καποδίστριας. Και να το ξέρεις, θα 'ρθει ο καιρός που οι σκέψεις θα γίνουν πραγματικότητες και λαμπρές ημέρες θα ξημερώσουν πάλι σε αυτό τον τόπο όπου ο ήλιος έχει πάψει ν' ανατέλλει κοντά δύο αιώνες τώρα».

«Κύριε, είναι... ενδιαφέρον αυτά που μου λέτε, αλλά έχω να...»

«Ενδιαφέροντα».

«Ορίστε;»

«Το σωστό είναι ενδιαφέροντα, όχι ενδιαφέρον».

«Μάθημα γραμματικής μου κάνετε τώρα;»

«Το να μιλάς σωστά ελληνικά είναι το σημαντικότερο προσόν που χρειάζεται όποιος ζει σ' αυτή τη χώρα».

«Μου αρκεί να μπορώ να συνεννοούμαι».

«Μπράβο. Κι ύστερα να δω τι θα κάνεις όταν θα έχεις απέναντί σου τον καθένα, οπλισμένο με άπταιστο συντακτικό κι αλάνθαστη γραμματική, να σ' το παίζει καμπόσος. Τη μόρφωση την αντιλαμβανόμαστε λανθασμένα στην μπανανία μας, όπως την κατάντησαν οι φονιάδες κι οι απόγονοι των φονιάδων του μόνου λαμπρού άρχοντα που γνώρισε ποτέ αυτός ο τόπος... Όπως το ακούς. Κατάλαβες; Μάλιστα... Τι έλεγα; Α, ναι! Λοιπόν... Είσαι λαμπρός επιστήμονας; Των φυσικών επιστημών και της χημείας; Γιατρός, αρχιτέκτων, μηχανικός; Παίζεις τις γλώσσες προγραμματισμού στα δάχτυλα; Ποσώς ενδιαφέρει. Έρχονται κάποιοι νομικοί, φιλόλογοι, γλωσσολόγοι και λοιποί

σχολαστικοί, που δεν γνωρίζουν πώς να λύσουν μια δευτεροβάθμια εξίσωση, και σε απαξιώνουν εντελώς. Επιδεικνύουν τη δήθεν πνευματική ανωτερότητά τους σπεύδοντας να σε διορθώσουν, κουνώντας σου αυστηρά το χέρι, άπαξ και κάνεις το λάθος να ξεστομίσεις μια προστακτική με αύξηση –που μπαίνει μόνο στον αόριστο!– ή πεις “οι ασκοί του Αιόλου” αντί “ο ασκός” και άλλα τέτοια. Κατάλαβες; Με συγχωρείς μια στιγμή».

Ο Τζεφ τράβηξε από την τσέπη του σακακιού του ένα μπουκαλάκι με τεχνητά δάκρυα, έβγαλε τα γυαλιά του, λίπανε τα ξεραμένα μάτια του με δυο σταγόνες στο καθένα, έκλεισε το μπουκαλάκι και ξαναφόρεσε τα γυαλιά.

«Τι σου έλεγα; Α, ναι. Να μην ξεχάσω επίσης ότι πρέπει να γνωρίζεις και ιστορία. Είναι εξίσου σημαντικό. Αν και το να την έχεις διδαχθεί μόνο δεν αρκεί. Για να μπορείς να πεις ότι *γνωρίζεις* πραγματικά ένα γεγονός, πρέπει να το βιώσεις, να το *δεις* με τα ίδια σου τα μάτια. Μόνο έτσι γίνεται κτήμα σου. Με καταλαβαίνεις;»

«Όχι ιδιαίτερα».

«Πώς σε λένε, αγόρι μου;»

«Έκτορα».

«Γνωρίζεις την ιστορία της πατρίδας σου, Έκτορα; Την νεότερη ιστορία της Ελλάδας; Ξέρεις για την επανάσταση του '21 και το νέο ελληνικό κράτος που οραματιζόταν ο Καποδίστριας;»

«Έγινε επανάσταση το 2021; Καλά, κι εγώ πού ήμουν;»

«Του 1821, παιδί μου. Για όνομα του Θεού! Διακόσια χρόνια πριν. Για την απελευθέρωση σου μιλάω».

«Εεε... ναι. Κάτι ξέρω».

«Τίποτα δεν ξέρεις».

Ο Έκτορας ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Ποιος νοιάζεται; Ήμασταν σκλαβωμένοι τότε, τώρα είμαστε ελεύθεροι. Life goes on».

«Υπάρχουν ορισμένοι που νοιάζονται, να είσαι σίγουρος. Κι όσο εσύ κι η αμόρφωτη γενιά σου αποχαυνώνεστε στα κινητά σας, αυτοί οι αφανείς ήρωες παλεύουν με νύχια και με δόντια για το καλό της πατρίδας μας. Μάχονται υπογειώς για να την κάνουν ένδοξη και πάλι, να την πάρουμε στα χέρια μας. Διότι δεν μας ανήκει η Ελλάδα, Έκτορα, να το θυμάσαι. Η Ελλάδα είναι υποχείριο των ξένων δυνάμεων!»

«Καλά, μη φωνάζετε, σας πιστεύω».

«Αλλά δεν έχουμε τίποτα να φοβόμαστε. “Εἰ ὁ Θεὸς μεθ’ ἡμῶν, οὐδεὶς καθ’ ἡμῶν”. Ἐτσι είχε πει στην ομιλία του στην Αίγινα, το 1828, ο Καποδίστριας, ο πρώτος κυβερνήτης της απελευθερωμένης Ελλάδας. Ένας Μεσσίας. Που θυσιάστηκε, σαν τον Χριστό. Τον σκότωσαν οι ίδιοι άνθρωποι τους οποίους ήθελε να σώσει. Πιστεύεις στον Θεό, Έκτορα;»

«Δεν νομίζω ότι ο κόσμος πιστεύει πια σε θεούς. Αυτή είναι μια παλιά συνήθεια».

«Οι άνθρωποι πάντα πίστευαν σε θεούς και πάντα θα πιστεύουν».

«Για τη γενιά μου μιλάω».

«Η γενιά σου είναι μια ανωμαλία» είπε ο Τζεφ και ο Έκτορας σφίχτηκε. «Είστε μηδενιστές που έχετε αντικαταστήσει τις διαχρονικές αξίες με κούφια φιλοδοξία και σκάρτα ιδανικά. Δεν πιστεύετε στον Θεό, είστε νάρκισσοι

που ενδιαφέρεστε μόνο για την εικόνα σας και προπαντός δεν διαβάζετε βιβλία, σάμπως κι έχετε αλλεργία στο χαρτί».

«Ναι, τώρα που το λέτε... Δεν έχω δει ποτέ κανέναν να διαβάζει στην ηλικία μου. Ούτε καν για το σχολείο».

«Να μη σε ρωτήσω αν ξέρεις τον Ντοστογιέφσκι τότε».

«Πρώτη φορά τον ακούω τον κύριο. Μόνο κάτι συγγραφείς που γράφουν αστυνομικά έχω ακουστά».

Ο Τζεφ αναστέναξε κι έκανε μια μηχανική κίνηση να πιάσει τον φραπέ του, που ούτε καν είχε ετοιμαστεί ακόμη. «Εγώ σου μιλάω για σοβαρή λογοτεχνία!»

Ο Έκτορας χασμουρήθηκε ανοίγοντας το στόμα του σαν ιπποπόταμος. «Ό,τι πείτε. Όταν είστε έτοιμος να παραγγείλετε, φωνάξτε με».

Έκανε να φύγει, αλλά ένωσε το χέρι του Τζεφ να του πιάνει το μπράτσο και σταμάτησε. Ο σερβιτόρος περιεργάστηκε τον πενηντάρη άντρα. Είχε γκριζαρισμένους κροτάφους· τα μάτια του –όπως τον κοιτούσε από ψηλά, μπορούσε να τα δει πίσω από τα μαύρα γυαλιά– ήταν παράξενα, τόσο γαλανά, σαν ξεθωριασμένα. Σκέφτηκε το κατά πόσο η κίνηση ήταν ανάρμοστη, να τον αρπάζει έτσι ένας άγνωστος. Ήταν σερβιτόρος, βρισκόταν εκεί για να τον εξυπηρετήσει, όχι, όμως, και δούλος του. Συνοφρυώθηκε και πλημμύρισε από θυμό που δεν πρόλαβε να ξεσπάσει, καθώς ο Τζεφ του έθεσε μια ερώτηση τόσο ασύνδετη με την υπόλοιπη κουβέντα τους που ο Έκτορας σκέφτηκε ότι είχε να κάνει πράγματι με παράφρονα. Ίσως και να είχε άνοια, όπως η γιαγιά του. Ένωσε, αίφνης, απρόσμενη συμبόνια για τον Τζεφ Πάκο.

«Αν μπορούσες να συναντήσεις όποιον ήθελες, ποιον θα επέλεγες;» ρώτησε ο Τζεφ.

«Εννοείτε διάσημο;»

«Ναι. Νεκρό ή ζωντανό».

Ο Έκτορας το σκέφτηκε λίγο κι έδωσε μια απάντηση που ξάφνιασε τον Τζεφ.

«Εντάξει τότε, θα επέλεγα να συναντήσω τον Καποδίστρια, να δω αν αξίζει όλος αυτός ο ντόρος γύρω απ' τ' όνομά του».

«Αξίζει» του είπε ο Τζεφ. «Σ' το λέω εκ πείρας».

Ο Έκτορας παραξενεύτηκε. Έκανε ξανά να φύγει, αλλά ο Τζεφ συνέχισε:

«Ξέρεις για ποιο λόγο επιλέγει κανείς να έρθει σε μια καφετέρια;».

«Ξέρω γω;... Για να βγει απ' το σπίτι του και να δει κόσμο;»

«Ναι, δεν έχεις άδικο. Πέρα απ' αυτό».

«Εεε...»

«Για την εξυπηρέτηση, αγόρι μου».

Ο Τζεφ έκλεισε προσεκτικά το βιβλίο για τον Καποδίστρια –στον Έκτορα έκανε εντύπωση που δεν τσάκισε τη σελίδα στην οποία είχε σταματήσει, ούτε έβαλε σελιδοδείκτη– και το τοποθέτησε με ευλάβεια μέσα στον χαρτοφύλακά του. Ο σερβιτόρος παρατήρησε ότι ήταν δερμάτινος, από αληθινό δέρμα· όχι ότι θα μπορούσε να το ξεχωρίσει από το συνθετικό.

«Η εξυπηρέτηση είναι ο κύριος λόγος που κάποιος αφήνει τη βολή του σπιτιού του» συνέχισε ο Τζεφ. «Ακολουθεί η ανάγκη, όπως είπες, για επαφή με τον κόσμο. Και ως

προς αυτό, έχω να σου πω ότι δεν λαμβάνει ένας πελάτης την καλύτερη δυνατή εξυπηρέτηση όταν ο σερβιτόρος τού γυρνάει την πλάτη ενόσω μάλιστα εκείνος του ανοίγει τα μάτια διαφωτίζοντάς τον».

«Είμαι υποχρεωμένος ν' ακούω ό,τι μπαρούφες μου αραδιάζει ο καθένας;»

«Ο καθένας...» έκανε σκεφτικός ο Τζεφ. «Θεωρείς, γλυκό μου παιδί, ότι είμαι ο καθένας;»

«Ε, δεν σας ήξερα κι από χτες, τι να κάνουμε; Μην το παίρνετε προσωπικά. Μου είστε συμπαθής. Τα είχε κι η γιαγιά μου χαμένα, αλλά...»

«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιούσι... Πήγαινε τώρα και πες στο αφεντικό σου όσα σου είπα περί εξυπηρέτησης πελατών, να τα λάβει υπ' όψιν, μπας και στρώσει λίγο το μαγαζί σας» είπε ο Τζεφ και άναψε την πίπα του.

Ο Έκτορας ετοιμάστηκε να ενημερώσει τον μυστήριο, θεόμουργλο τύπο ότι ούτε το κάπνισμα επιτρεπόταν, όμως σκέφτηκε ότι θα ήταν άδικος κόπος και δεν είπε τίποτα. Ωστόσο, το σύννεφο καπνού που εξέπνευσε πάνω του ο Τζεφ και τον τύλιξε σαν πυκνή ομίχλη, κάνοντάς τον ν' αρχίσει να ξεροβήχει, ξεχείλισε το ποτήρι.

«Να σας πω...»

«Έκτορα!» ακούστηκε ο μάρμαν, ο οποίος, μ' ένα αγριεμένο νεύμα, του ζήτησε να πάει κοντά του.

Ο Έκτορας έσυρε τα πόδια του ως την μπάρα.

«Τι κάνεις, ρε;» τον αποπήρε ο μάρμαν.

«Θέλει να πιει καφέ τέτοια ώρα, το πιστεύεις; Και καπνίζει κιόλας!»

«Ξέρεις ποιος είναι αυτός, ρε μαλακισμένο;»

«Ναι. Ένας τρελάκιας που διαβάζει ιστορία και πίνει φραπέδες τα βράδια φορώντας γυαλιά ηλίου».

Ο μπάρμαν τον τράβηξε από την ποδιά. «Τζεφ Πάκος, Γκούγκλαρέ τον να ξεστραβωθείς. Πήγαινε και ζήτα του συγγνώμη και πες του ότι ο καφές του θα είναι έτοιμος σε λιγότερο από δύο λεπτά. Και κερασμένος! Από το μαγαζί, πες του – και εννοείται ότι θα τον κρατήσω απ’ τον μισθό σου».

Ο Έκτορας έβγαλε το κινητό του και πληκτρολόγησε το όνομα στη γραμμή αναζήτησης. Τζεφ, από το Τζέφρι. Πετρέλαια. Πλοία. Η οικογένεια των Πάκων ήταν από τις πλουσιότερες στην Ελλάδα. Πριν από καμιά δεκαριά χρόνια, ο άνθρωπος αυτός είχε φτάσει να είναι ο χιλιοστός τριακοστός τέταρτος πιο πλούσιος άνθρωπος στον πλανήτη με βάση τη λίστα Forbes· η περιουσία του ξεπερνούσε το ένα δισεκατομμύριο ευρώ, και, απ’ ό,τι έβλεπε ο Έκτορας, οι δουλειές δεν έδειχναν να πηγαίνουν άσχημα ακόμα και σήμερα.

Ο Έκτορας επέστρεψε στο τραπέζι του Τζεφ.

«Με συγχωρείτε για την παρεξήγηση, κύριε Πάκο. Ο καφές σας θα είναι έτοιμος σε δύο λε...» –είδε τον μπάρμαν να του κάνει νόημα– «...είναι ήδη έτοιμος, βασικά. Μπορείτε και να καπνίσετε και...»

«Καλά... καλά...» Ο Τζεφ του έκανε νόημα να φύγει. «Πήγαινε φέρ’ τον». Δεν ήταν ότι συνήθιζε να φέρεται με αγένεια – το αντίθετο μάλιστα, ο Τζεφ Πάκος ήταν από τους λίγους ευγενείς που συναντούσε κανείς την ημέρα. Ήταν που είχε την προσοχή του στραμμένη εκεί

έξω, στον έρημο δρόμο, τον οποίο έβαφε ασημένιο το φεγγάρι με τις αντανakλάσεις του κρυμμένου ήλιου.

Λίγο αργότερα, άκουσε το πιατάκι του καφέ ν' ακουμπάει στη γυάλινη επιφάνεια του τραπέζιου, κι όταν στράφηκε είδε τον Έκτορα.

«Θέλετε κάτι άλλο, κύριε Πάκο;»

«Όχι, αγόρι μου, ευχαριστώ».

Ο Τζεφ Πάκος έκανε να επιστρέψει το βλέμμα του στη Σκουφά, αλλά ο Έκτορας δεν έλεγε να φύγει.

«Σχετικά με πριν, θα ήθελα να ζητήσω...»

«Εντάξει, εντάξει» τον έκοψε και κοίταξε έξω από την τζαμαρία. «Έκτορα;»

«Παρακαλώ, κύριε Πάκο».

«Τον βλέπεις;»

Δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα. Η Σκουφά ήταν άδεια. Δεν περίμενε κάτι άλλο· Μάρτης μήνας, καθημερινή, κόντευε έντεκα το βράδυ.

«Δεν βλέπω τίποτα, κύριε Πά...»

«Εκεί κάτω!»

Λίγα μέτρα μπροστά, καταμεσής του δρόμου, ένας άντρας με κοστούμι κειτόταν νεκρός πάνω στην ασημένια άσφαλτο.

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ

**ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΧΩΡΙΣ ΣΑΡΚΑ ΚΑΙ ΟΣΤΑ
ΚΙ ΕΝΑΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΕΙΔΙΚΟΣ ΣΤΙΣ ΑΝΕΞΗΓΗΤΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.**

Όταν ένας ισχυρός άντρας της πολιτικής σκηνής πέφτει νεκρός στο κέντρο της Αθήνας, αυτόπτες μάρτυρες υποστηρίζουν ότι τον σκότωσε ένα «πνεύμα» που όρμησε πάνω του κλέβοντάς του τη ζωή.

Η αστυνομία καλεί τον ιδιωτικό ερευνητή Γαβριήλ Γάκο, έναν άνθρωπο που έχει αποδείξει ότι πίσω από κάθε φαινομενικά ανεξιχνίαστο μυστήριο κρύβεται ανθρώπινη σκοπιμότητα.

Στην προσπάθειά του να επιλύσει την υπόθεση, ο Γάκος θα κληθεί να ακολουθήσει ένα νήμα που ενώνει κρίσιμες στιγμές της νεοελληνικής ιστορίας, τον Ιωάννη Καποδίστρια, έναν ιερέα του 19ου αιώνα με πιστούς ακολούθους και μια καλά δικτυωμένη οργάνωση που δρα στο παρόν.

Έπειτα από μία ακόμη ανεξήγητη δολοφονία, ο ιδιωτικός ερευνητής θα αντιληφθεί ότι τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται...

